

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN I JO

El VAIXELL dels ADÉUS

FAREWELL'S HEAD

1872

Estrella Polar

Irene Adler

El vaixell
dels adéus

Estrella Polar

Una història d'Alessandro Gatti
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Projecte de Pierdomenico Baccalario
Il·lustrador: Iacopo Bruno

Títol original: *La nave degli addii*

© 2016 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia

© de la traducció: 2018, Maria Dolors Ventós

© de les característiques d'aquesta edició: 2018, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

International rights ©Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: març del 2018

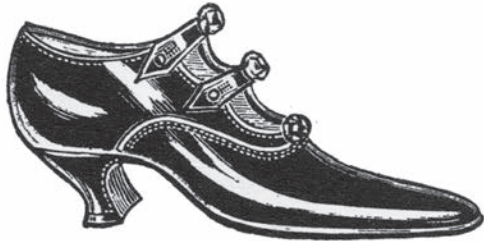
ISBN: 978-84-9137-503-6

Dipòsit legal: B. 2.678-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

UNA PRINCESA I UN MIRALL

De vegades, et mires al mirall i no et reconeixes. El rostre que tens al davant no és el teu, sinó el d'una desconeguda, una noieta de catorze anys sense nom. Sabia que em deia Irene, i sabia que era adoptada. En Leopold i la Geneviève Adler havien estat uns pares irreprotxables. Ella s'havia mort per culpa meva, a la nostra casa de París: la va assassinar un lladre que jo havia desafiat amb

els meus amics i el meu ímpetu habitual. En Leopold, en canvi, va desaparèixer, engolit per la boira que semblava colgar tot Anglaterra. Boira, boira i només boira.

Durant els últims dos anys havia après a no refiar-me de ningú, amb poquíssimes excepcions: en Leopold, de qui ara el destí m'havia allunyat per llançar-me, de la manera més brusca que us pugueu imaginar, en una nova etapa de la meva vida, entre les parets antigues d'aquesta mansió freda i magnífica; l'Horaci Nelson, per descomptat, el nostre infatigable majordom i amic fidel, i dos noiets una mica més grans que jo, l'Arseni Lupin i en Sherlock Holmes.

A aquesta llista de persones tan curta, sempre n'hi havia afegit una cinquena: jo mateixa. Però, tal com he escrit a l'inici d'aquesta enèsima pàgina del meu diari, el rostre que veia reflectit al mirall ja no m'inspirava cap mena de confiança.

Era el rostre de la Irene, el que contemplava reflectit al vidre del mirall? O era el de la Maria von Hartzenberg? Déu meu! Si fins i tot em costava pronunciar-lo! Com podia ser el meu nom de debò, si els llavis

se m'entrebancaven quan provava de dir-lo? Com podia ser jo?

Calia tota la meva determinació, la meva tossuderia i també una certa dosi de sentit del ridícul per acceptar tot el que m'havia succeït.

—Endavant, Maria, parla: digue'm què en penses, de tota aquesta bogeria —vaig dir en veu alta, gairebé desafiant el rostre que hi havia al centre del mirall—. Tu no ets la Irene, ni formes part de la família Adler. Però això ja ho sabbies, oi? Per tant, no és una bogeria, sinó la veritat que havies invocat tantes vegades...

Vaig sospirar.

—I és aquesta, la veritat: la teva mare de debò es diu Sofia. Això, també ho sabbies. Alexandra Sofia von Klemnitz. Ja us vau conèixer i vau congeniar. Però després us vau detestar, quan la Geneviève va morir per culpa... teva.

Vaig tocar amb la punta dels dits la superfície gèlida del mirall i els hi vaig deixar, com si volgués absorbir aquell fred. Necessitava tota la fredor del món per poder tirar endavant.

—La Irene era una noieta inquieta a la recerca d'aventures... —va continuar dient el rostre del mirall—. Una noieta que estudiava amb un preceptor, que anava a classes de cant i, sobretot, compartia les seves tardes londinenques amb dues persones extraordinàries. Dues persones que, com en Leopold i com l'Horaci, ja no són al seu costat...

Vaig sentir com unes llàgrimes prepotents em pujaven als ulls, però em vaig obligar a contenir-les, encadenades darrere les parpelles. Vaig respirar fondo l'aire salabrós i vaig retirar els dits del mirall, i em vaig posar la mà a la base del coll.

—Em dic Maria von Hartzenberg, princesa de Bohèmia, a qui la seva autèntica mare va ocultar per salvar-li la vida. La Maria von Hartzenberg és una princesa i, com a tal, ha de ser protegida, perquè la seva vida corre perill..., la seva i la de totes les persones que s'estima, perquè uns homes de l'usurpador que ara seu al tron de Bohèmia la volen matar!

Vaig alçar la mà i vaig inflar el pit amb una altra respiració profunda que va expulsar definitivament les llà-

grimes, però em va deixar prostrada, buida... «Doncs que matin la Maria!», pensava. «Però que deixin lliure la Irene!».

Però la noieta pàl·lida del mirall m'explicava una altra història.

—Tant si t'agrada com si no, això és el nostre refugi... Ara som amb la Sofia, aquí, a Farewell's Head, una mansió enfilada al cim d'un penya-segat. El sents, ara, el mar? Només tu, la teva mare i el nostre amfitrió, l'amabilíssim Sir Bewel-Tevens, sabeu on us trobeu. Farewell's Head és un indret secret i protegit, en alguna banda al nord de Gal·les. Vas llegir el nom del poble de passada, la nit que t'hi van portar: Oakenholt. I el vas buscar a l'atles que Sir Robert tenia entre els volums de la seva biblioteca...

Recitava aquelles paraules al mirall, amb l'esperança que em proporcionessin una mica de calma. Però no va ser així. El cor em batejava amb més força, i els meus pensaments volaven ràpids, fets un garbuix.

—Tens raó, és una biblioteca pèssima, amb prestatgeries d'una fusta massa fosca..., i voldries que el senyor

Nelson fos aquí, amb tu, per deixar-te una de les seves novel·les d'aventures o de por que feia anys que llegíeu d'amagat d'en Leopold. I... punyeta! —vaig exclamar, quan una llàgrima traïdora em va despuntar a la galta i va lliscar cap avall, rebel i rabiosa, com el meu estat d'ànim, incapaç d'acceptar els fets de les últimes setmanes, que em feien sentir com un titella estúpid en mans d'un desconegut.

Me la vaig eixugar amb el dors de la mà, amb un gest bruscat; després vaig imposar el final que desitjava a aquell monòleg:

—Mira, Irene, ara faràs bondat i et passaràs els dies escoltant com les ones del mar s'estavellen contra els penya-segats, llegint llibres avorrits o entrades de l'enciclopèdia, fins que et diguin (Qui t'ho dirà? La Sofia? O l'amabilíssim Sir Robert?) que ja pots tornar a casa. A Londres, amb en Sherlock, en Lupin i l'Horaci, amb en Leopold i els seus mil i un negocis, el xerès i la pipa. Amb la gentussa dels Docs i els delinqüents, que s'amaguen com rates; amb els policies de Scotland Yard; amb l'encantadora senyoreta Langtry, que afirma que tens

UNA PRINCESA I UN MIRALL

---

dots per al cant..., és a dir, amb tots els que formen part de la teva vida de debò... —Vaig respirar fondo i em vaig esforçar per somriure'm—. Perquè tot anirà així si ets bona minyona i obedient, i si, durant uns quants dies, t'esforces per no ser massa... Irene.

En l'instant de silenci que va seguir, vaig sentir bordar els dos bulldogs de Sir Robert. I després, un soroll de rodes molt llunyà d'un carruatge que s'acostava pel camí.

—I ara, per acabar, estàs disposada a baixar al pis de sota tal com s'escau a una autèntica princesa? —em vaig demanar.

Vaig esperar uns instants abans d'etzibar un cop amb el taló de la sabata al centre exacte del mirall, on es va clavar i va formar una teranyina d'esquerdes.

ÍNDEX

1. <i>Una princesa i un mirall</i>	5
2. <i>Un carruatge i un noble</i>	13
3. <i>Una mare i una filla</i>	23
4. <i>Un laberint i una clepsidra</i>	31
5. <i>Una noieta i una espelma</i>	41
6. <i>Un metge i un llibre</i>	45
7. <i>Una sorpresa i un ensurt</i>	55
8. <i>Una pàgina i un dubte</i>	67
9. <i>Un amic i un altre amic</i>	79
10. <i>Un comiat i un desacord</i>	91
11. <i>Una passejada i una mala passada</i>	105
12. <i>Un missatge i un sopar</i>	119

13. <i>Una trobada i una sospita</i>	139
14. <i>Dues habitacions i un aclariment</i>	149
15. <i>Un pastís i un crit</i>	157
16. <i>Un ganivet i un piano</i>	165
17. <i>Una desaparició i una idea</i>	177
18. <i>Un conciliàbul i un incendi</i>	197
19. <i>Una fira i un cavall</i>	211
20. <i>Un truc i una clariana</i>	219
21. <i>Un adéu i un nou inici</i>	235
<i>Epíleg: Adéu, amics</i>	245